

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR IUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEI INVENIT SIBIDONUM

ET TUKTOR NIDUS ALFARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XVIII. ÉVF. 1917. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. s

VIRO IPSUM. QUENI GENU

IT DEUM ADOERAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLOHABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

CUJUS NON SUM DIGNUS.

ECCE AGNUS DEI

EMER

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

1916. október hóban befolyt adományok. Özv. Kuesera Richárdné 6 K, Fodor János 1 K, Fodor Borbála 1 K, Hirschner Adél 2 K, Pálffy Pálné 2 K, a kir. udv. és várpléb. begyűlt tagdíjak 252.08 K, Mjdu Mária 24 f., N. N. 2 K, Gerbl Margit 2 K, Lovász Katalin 24 f, Tóth Mária 1 K, özv. Váczy Ferencné 2 K, Dudás Erzsébet 2 K, Erdőteleki tagok 11.90 K, báró Huszár Imréné 5 K, Kopp Józsefné 4 K, Ádámovits Ádámné 4 K, özv. Funk Fanni 2 K, Mika Ferenc 2 K, Haasz Emilia terjesztőnő által: Borhy Erzsébet 8 K, Jancsó Margit 4 K, özv. Gorinpp Ferencné 4 K, Haasz Emilia 10 K, Kiss Blanka 1 K, Keményi Mária 2 K, összesen 27 K; Bakay Dezsőné 2 K, Jedlicska Franciska 1 K, Janocsik Mária 1 K, Gauder Józsefné 2 K, Kőszeghy Vendelné 1 K, Veress Endre, Mucsér Julianna és Veressné 4 K, Szlancsik Luca 2 K, özv. Köteles Lajosné 1 K, özv. Keller Károlyné 2 K, Jeney Sarolta 1 K, Jeney Viktória 1 K, Nándori Teréz 2 K, Heidecker Elza 2 K, Falussy Lajosné 1 K, Fehérpataky Béláné 1 K, özv. Matlag Istvánné 1 K, Vlasics Anna 2 K, Fuchs Luiza 2 K, gróf Bethlen Vilma 10 K, Veszely Mária 2 K, Kajna Magdolna 1 K, Geréb Zoltán 10 K, Glűek M. Eugénia 2 K, Szeman Jánosné 40 f, Lábónovics Anna 3 K, Konitz Józsefné 3 K, Stankovics Freenéné 24 f, Zachár Mátyásné 40 f, özv. Tittel Mihályné 24 f, Némteh Irén 1.20 K, Petróczy Mihályné 1 K, Pobrányi Józsefné 1 K, Negyedi tagok 10 K, Szabó Mária 2 K, Kovács Mária 2 K, Mészáros Lajosné 4 K, Gyerkő tagok 100 K, gróf Somssich Eszter 10 K, Lenz Katalin 4 K, Buziásfürdői tagok 7.80 K, Kutkai Gyuláné 1 K, Geiling Mária 50 f, Garamszőlősi tagok 8 K, Papp Teréz 4 K, Major Mária 60 f, özv. báró Orezy Szerafine 4 K, Pap Bálint 4 K, Turóssy Anna terjesztőnő által: Szabó Mária 1 K, Milticz Margit 1 K, Csiky Mária 1 K, Lendvay Margit 1 K, Vass Julianna 1 K, Maró Teréz 1 K, összesen 6 K; özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Postpischl Eugénia 12 K, Postpischl Hermína 4 K, Postpischl Anna 2 K, Troján Antalné 4 K, Fehérváry Anna 4 K, Iritsek Margit 3 K, Seidling Eliza 2 K, Seifing 4 K, összesen 35 K; Murmann Alexandra terjesztőnő által: Junker Erzsébet 1 K, Leskő Erzsébet 1 K, Göcze Borbála 1 K, Göcze Anna 1 K, Hunger Kati 1 K, Felich Dorottya 1 K, Schön Anna 1 K, Bartlinski Mária 40 f, Scheffer Julianna 60 f, Keller Magdolna 40 f, Wetzel Erzsébet 1 K, Karta Erzsébet 26 f, Witmar Anna 26 f, Roten Terézia 40 f, Gabos Ilona 24 f, Posga Klári 24 f, Hegedűs Mari 1 K, Miesik Ignác 1 K, Miesik Rozália 1 K, Kada Kati 1 K, Mayer Anna 1 K, Soljam Kati 1 K, Karta Vilma 40 f, Humpel Erzsébet 60 f, Kampf Karolin 40 f, Laping Kati 34 f, Sott Magdolna 33 f, Klein Erzsébet 33 f, Áman Jánosné 2 K, Jordán Ferenéné 4 K, Szelka Józsefné 4 K, Bálint Ernőné 4 K, Báthory Istvánné 4 K, Bereznay Sándorné 2 K, Bereznay Margit 2 K, Árkossy Károlyné 2 K, Pusztay Károlyné 2 K, Szíver Luiza 2 K, Brankner Verona 2 K, Wederber Józsefné 2 K, Pézka Józsefné 2 K, Ottinger Károlyné 1 K, Ottinger Lajoska 1 K, Ottinger Irén 1 K, Ottinger Mari 1 K, Ottinger Ilonka 1 K, Vermes Mihályné 1 K, Winkler Erzsébet 1 K, Kramarik Karola 1 K, Fok Ferenéné 1 K, Fok Mariska 1 K, Fok Erna 1 K, Szőlőssy Ilona 2 K, Forján Albert 2 K, Gubás Juliska 1 K, Papp Lászlóné 1 K, Kis Józsefné 1 K, Krizsák Andrásné 1 K, Almás Zsuzsi 1 K, Jeszenszky Róza 1 K, Fejes Lina 1 K, Hermann Juliska 1 K, Hamar Jánosné 1 K, Stefan Anna 1 K, Dobai Paula 1 K, Ajándék 4 K, Murmann Alexandra 18 K, összesen 100.06 K,

ÖRÖKI MŰVÉSZETEK

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

IV. KÁROLY.

«Mindent meg akarok tenni, hogy mielőbb elmuljanak a háború áldozatai és borzalmai: újból meg kívánom népeimnek szerezni a béke áldásait.»

MÓZES lehunyta szemét és József vezette Izraelt Kánaán földjére. Ez a két súlyos név forog elménkben, most, hogy az ígért földjének szent közelségében lehunyta szemét patriarchális tekintélyű néhai királyunk s helyét IV. Károly foglalja el. És úgy éreztük, hogy most e biblikus idők fognak ismétlődni. És szétnyílnak a Jordán habjai és elapad a könnyek hullása. És megáll a nap Gabaon fölött és verőfény hull a komor mennyboltra. És ledőlnek Jerichó falai és visszatérnek rozsdás ekéikhez a kemény Botondok.

És IV. Károly, amikor Dávidnak fiatalságával és energiájával lép a kormányruhához, ezzel a királyi programmal és e fejedelmi ambícióval lép a magyar trónra.

E történelmi pillanatokban olyannak látjuk őt, milyen Egiptomi József volt és ime mi földig borulunk az ő trónja előtt és kévéink lehajolnak az ő kévéje előtt.

És olyannak látjuk őt, milyen a Góliátverő Dávid volt és most, dúló csaták után gyönyörködve látjuk súlyos kezében a hárfát.

A békehimnuszával jön népei közé és hangja olyan, mint Jákobhangja. És mi reszkető kézzel mondjuk el fölötte Izsáknak áldását:

«Adjon neked Isten az ég harmatából s a föld kövérségéből gabona- és borbőséget.

És népek szolgáljanak neked és nemzetségek hajoljanak meg előtted; légy ura atyádfiainak és boruljanak eléd anyád fiai.» (Gen. 1. 28.)
Uralkodjál Dávid hitével, Sámson erejével és Salamon bölcseségével!

☆☆☆ ☆☆☆ ☆☆☆ ☆☆☆ ☆☆☆ ☆☆☆ ☆☆☆ ☆☆☆ ☆☆☆ ☆☆☆

Az új év hajnalán

Az új esztendőt megértük ismét fagyban, télben, zuzmarás időkben, de úgy értük meg, hogy a fák hófehér koronáján, a rét patakjainak tükörtliszta jegén, a fűszálak dérré vált harmatának olvadó páráján át valami különös, édes lehelet száll felénk, mely rátapad azután emberre, szívre, lélekre, de úgy tapad oda, hogy rajta hagyja nyomát a téli világnak. Mert ha gyönyörű is e téli természet, mégis csak szárazak a fák, puszta a mező, kopár az erdő s az új tavaszt, az új kikeletet, az első meleg napsugárt várja a szárnyaiba burkolt madár a levél-telen ágon.

Ilyen a lélek is. Lehet fakó, szürke, fonnyadt színe is, mint az erdei fának, lehet kopár, kietlen, kiélt, mint a Karszt fensíkjai, de lehet tavaszi, zöldelő, napsugaras lélek is, ha nem télbe, fagyba, elmulásba engedjük süllyedni, mert az ember lelke érték, egy gyönyörű kincs, melyet csak faragni kell, melybe csak életet kell vinni, hogy kihajtsanak ágai.

És ki ád tavaszt, életet, új erőt a léleknek?

A paradicsomban az Élet fája állott. Közöttünk is áll egy fa fehér színével, alázatos, szerény külsővel, de mégis oly fenségesen és hódolatot parancsolón, mely hívogatón és biztatóan csalja magához az emberi lelket — s ez a titokzatos fa az Oltáriszentség.

Ezen új esztendőben Tőle várjunk erőt, ezért menjünk feléje *hódolattal*, nem a skepsis, tagadás, kételkedés fénytelen lámpáival, hanem a föltétlen megadás és imádás érzésével. Hogy segítséget kapjunk tőle, ezzel kell hozzá közelítenünk. «Ez lesz a jel, melynek ellenmondanak», szólt az öreg Simeon és ugyancsak elmondhatjuk most ezt az Oltáriszentségről is.

Kettős jel az Üdvözítő az Oltáriszentségben a világ fiainak. Kettéosztja őket, hogy legyen az egyiknek romlására, a másiknak pedig feltámadására. Az egyik oldalon áll a szép, de bűnös világ, tele élvezettel, gyönyörrel, kéjes ragaszkodással a múltó örömhöz és pokoli gyűlölettel a megszületett Mester iránt, kinek királyi koronáját, győztes királyi zászlóját akarják összetépni; szemet kápráztató, észét bódító eszmék, világosságot hirdető jelszavak mutatják útjukat, — de csalódás, elbukott, kínlódó, reményt vesztett emberek jajszava, jobb életre hivatott lelkek örök halála járnak nyomukban, mert Ő ellene keltek fel, ki «tétetett sokak romlására». Kétségbeejtő dolog, de így van, hogy tör, pusztít, kárhózatba taszít sokakat a Mester ott, azoknál, kik ellene támadnak.

A másik jel felséges. Ott derűs arcok, megnyugodott szívek állják körül az Oltáriszentség Királyának zászlóját. Megtört, világ gond-

Uram hová mész? Maradj nálunk!

jaitól sujtottak, bűnökbe szorult lelkek találnak gyógyulást ott, Ő nála, az Ő közelében. Mindegyik királyi alak lesz, királyi palástot, mennyei

koszorút kap, valamennyi «hű szolga», kit Ő vezet Atyja dicsőségébe. Mindegyik tud előtte leborulni, tud hódolni, imádkozni, térdet hajtani, tud bízón kérni, itt mindnyájan szelidek, tőrök, alázatosak, a sors üldözéseiben békén szenvedők, a nehézségekben kitartók, kik a bajban, a sötét éjben is várták a biztos hajnalhasadást, a jobb jövőt, — kik most mindnyájan boldogok, kik nemcsak hallják a nyolc boldogságot, hanem bírják is már azt! Óh, mily jó ott lenni! Repülne már felénk a lelke! Azért megyek már most e földi életben az Oltáriszentség elé hódolni, fejet hajtani, reménységgel esedezni, hogy közéjük juthassak!

A másik gondolatom az, hogy *Jézus* van itt az Oltáriszentségben. «Hivaték az Ő neve *Jézusnak*». Fölséges név! Szebb, mint Dávid, Eszter, Mózes, Jób, hatalmasabb, mint Caesar, Augustus, Nagy Sándor neve, ezt a nevet nem fogja feledésbe temetni a sár, aki ezt a nevet viseli, annak híre a földkerekséget járja be, Őt nem fogja homokjával befödni Arábia sivatagja, mint a fáraók pyramisait, nem lesz belőle múmia, mint II. Ramsesből, nevét nem a történelem fogja emlegetni, hanem a lelkek írják azt be mélyen magukba, mert üdvözítést, megváltást hozott e földre!

Igen, az Oltáriszentség Királya a mi Üdvözítőnk! Üdvözített első sorban a keresztfán, de üdvözített sokakat már akkor is, mikor «körüljárt jót cselekedvén», mikor meghallotta a jerichiói vak kiáltását, mikor megnyitotta a koporsók fedelét, mikor belekiáltott Lázár sírjába, mikor nem dobott követ a házasságtörő asszonyra, mikor belépett Zaccheusnak, az önző embernek házába, midőn maga mellé hívta Lévit, a vámost, — óh, mennyi kisírt szem nézett fel rá hálásan, kiknek mindnek azt mondotta, hogy «menjenek békével!»

Boldogító azért nekünk az Oltáriszentség! Most is jót osztogat, most is ott van mindenütt és ki tudja, a nap huszonnégy órájában hány helyen csengetnek Úrfelmutatásra, mikor mindig Ő száll le közénk! Hány helyen csengetnek áldozásra, mikor sok ezernek a szívébe száll!

Most is gyógyít lelkeket és vakokat tesz a hit világával látókká. Most is segít, vigasztal, a szent áldozásból most is reményt, bizalmat ad a csüggedőknek. Azért megyek hozzája *tiszta* szívemmel, lángoló szeretetemmél, hogy a gyakori szent áldozás harmata szálljon rám és rengjen ragyogón lelkemen, hogy engemet is segítsen, vezessen az Ő Atyjának országába! Így lesz majd ez új esztendőben több boldog napunk, így lesz majd az Oltáriszentség Istene valóban a mi Üdvözítőnk!

Pázmándi.

1617. január 25—1917. január 25.

JANUÁR 25-én lesz 300 éve, hogy Depaul szent Vince első missziós beszédét tartotta. Amint szent Pál életében nagy fordulópont volt január 25-ike, hasonlóképen nagy esemény a katolikus egyház történetében az 1617-ik évnek január 25-ike, mert ez volt kiindulása annak a nagyarányú, az egész világra kiható apostoli munkának, melyet szent Vince és kongregációja: a *lazaristák* ma is kifejtének. Továbbfejlesztői, továbbhordozói annak a nagy missziós tevékenységnek, mely szent Pál nevéhez fűződik. Hogy épen Pál fordulásának napjára esett az első missziós beszéd, ebben szent Vince Isten szent akaratát látta. Maga írja: «Pál fordulása napján hangzott el az első missziós beszéd és mutatkozott a nem várt siker; bizonyára nem ok nélkül választotta Isten e napot». Ez a nap 1617. január 25. volt.

Amikor ennek a napnak háromszázados évfordulójához értünk, rámutatunk arra a forrásra, mely szent Vince lánglelkének, buzgóságának, missziós tevékenységének is éltetője volt: az Oltáriszentségre. A nagy lelkek iskolája mindenkor a templomok szentélye volt. Ott szívták magukba a lelkesedést, kitartást, odaadást, melyek nélkül apostoli munka el sem képzelhető. Szent Vince is az oltár zsámolyánál tanult alázatosságot, fáradságot nem ismerő buzgóságot, türelmet, munkakedvet; a szent áldozásokban szívtá magába azokat a vonásokat, melyek hasonlóná tették szívét a Mester szívéhez. Olyan alázatos és szelid lélek, mint szent Vince, csak természetes, hogy örömmel, lelkesedéssel, lángoló buzgalommal csüngött az Úr alázatosságának szentségén: az Oltáriszentségen. Az Úr Jézus küldetésének mondja, hogy örömhírt jött hozni a szegényeknek. A szegények szeretetében is, mely szent Vincét szinte fölemésztette, lehetett-e más példaképe, mint épen a kenyér szegényes színei alatt jelenlevő Istenember? Szent Vince a kitérítésekől menekült. Nagy alázatosságát, melyben magát mindenre oly méltatlannak tartotta, kitől más-tól tanulta, ha nem épen az oltáron jelenlevő Jézustól, ki mondja: Tanuljatok tőlem, mert szelid vagyok és alázatos szívű. Szent Vince életéhez a keretet az Oltáriszentség szeretete nyújtja.

Már fiatal korában, amikor a papi pályára készült, megremegett a gondolatától, hogy a szent misében saját kezével fogja érinteni az Úr imádandó testét. Alázatosságból toltta egy évvel későbbre a fölszenteltetését is. A papok tiszteletében is az a gondolat vezette, hogy ők azok, kik a szent misében a kenyeret és bort a szentségi szavak kiejtésével Krisztus testévé és vérévé változtatják.

Pappá szentelték. Sokan szerettek volna a jámbor férfiúnak első

miséjén jelen lenni. Szent Vince másképen gondolkozott. Ne vegye őt körül a tisztelők serege. Ne kösse le figyelmét semmiféle külső fény és pompa. Szeretetének egész bensőségével akarta első miséjében Urát üdvözölni. Csak egy áldozópapot hívott meg, aki neki ministrált.

A gyakori szent áldozás körül páratlan buzgósággal fáradozott. Gyártelepeket szervezett, egy papot és egy világi munkafelügyelőt rendelt azok élére és a papnak kötelességévé tette, hogy a hónap első vasárnapján és a kiválóbb ünnepnapokon az összes gondjai alá tartozókat meggyóntassa és megáldoztassa. Buzgóságának legfényesebb tanubizonyossága volt nagy küzdelme és vitája a janzenistákkal, kiknek álbuzgóságával szemben a szokásban levő *gyakori szent áldozást* fentartani iparkodott, kimutatván azon állítás kárhuzatos voltát, mintha a szent áldozást a halálos óráig elhalasztani erényes cselekedet volna. Nem. «A szent áldozás oly szent, hogy kétségtelenül senki sem méltó vételére, mondja szentünk; de azonkívül oly kedves és kellemes e remekműve a végtelen szeretetnek, hogy elégszer senki sem vehetné magához». A misiókon is nagy gondja volt arra, hogy a gyakori áldozás üdvös szokását meghonosítsa. Már a gyermekeket igyekezett megnyerni az oltár szeretetének. Gondos és alapos tanításban részesítette az első szent áldozásra készülöket. Az ártatlan gyermekcsereg példás buzgósága egyúttal a legjobb eszköze volt, hogy még az öregebbek megátalkodott és kérges szívére is hatni tudott. Kongregációjának tagjait is buzdította, hogy a szent áldozás körüli apostolkodásra nagy súlyt fektessenek és semmiféle fáradságot ne sajnáljanak.

A szentséglátogatásban is példaképünk. Nemcsak nappal látogatta meg az Oltáriszentséget, hanem éjjeleinek egy részét is az Oltáriszentség előtt térdenállva szokta tölteni. Akkor is, mikor kongregációjának általános főnöki állásáról lemondott, lemondását elsősorban az Úr Jézusnak nyújtotta át szentséglátogatása alkalmából. A társulat összes tagjait egyetemes gyűlésre hívta, felszólította őket új választásra és erre, mielőtt válaszukat bevárta volna, a választás szabadsága érdekében eltávozott körükből. Hová távozott ez alázatos férfiú? Hová máshová, mint a templomba, kihez máshoz, mint Mesteréhez: Jézushoz. A gyűlés lemondását el nem fogadta és a megbizottak sokáig hiába keresték. Hosszas keresés után egy kis kápolnában találtak rá, amint a főoltár felé fordulva a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt leborulva imádkozott.

Amikor a lotharingiai és német háborúk idején a nyomor rendkívüli nagy arányokat öltött, szent Vince lett az elhagyatottak igazi atyja és mint ilyen csodadolgokat művelt. Mi képesítette őt erre, amikor minden emberi segítség elégtelennek bizonyult? Honnan merítette inspirációit, hogy a szükségesekeket előteremtse? Megmondja életfrója: ez idő-

ben «Depaul szent Vince napokat és éjjeleket töltött térdenállva az oltár zsámolyánál». Nemesak a testi nyomor volt nagy, még nagyobb volt a lelkek eldurvulása. A Szentséges Atyának küldött levelében elpanasz-kodik az áldatlan állapotok felől, amelyek végromlással fenyegették Franciaországot. «A királyi ház meghasonlott. A nép pártokra szakadt, a városokat és tartományokat polgárháború pusztítja» — írja szentünk. De ami szívének leginkább fájt, ami lelkét legjobban elszomorította, azon szörnyűséges cselekedet volt, hogy «a szent edényekből kiszórták a földre és lábbal tiporták az Úr legszentebb testét.» Levelében nem talál szavakat fájdalomának kifejezésére.

A nyomort követte az erkölesi züllöttség. Amikor a lelenygyermek megnövekedett óriási száma megdöbbeneti, siet a köréje gyűlt jámbor nők figyelmét erre is felhívni és mindjárt rámutat a forrásra is, honnan a nagy missióhoz erőt meríthetnek. «Néhány szent áldozást kell följánlani erre a szándékra» — mondja szentünk.

Siralmas volt a gályarabok helyzete is. Börtöneik az emberi nyomorúság tanyái voltak. Szent Vince apostoli szíve ezekért is dobogott és amiket ő a gályarabok sorsának javítására tett, mindenkor egyik legfényesebb lapja marad a katolikus egyháztörténetnek. Nem volt senki, ki a szerencsétlen gályarabokat egy jó szóban is részesítette volna. Az emberek részéről csak megvetés, irgalmatlanság, kegyetlenség fogadta őket. A szerencsétlenek hiába vártak vigasztaló szót; helyébe korbácsütéseket kaptak. Nem lehetett volna elég nagy ahhoz a fáradtság, mely szent Vincét munkájában, hogy rajtuk segítsen, gátolhatta volna. Addig járt, kopogtatott, könyörgött, míg minden fogházban kis kápolnát rendeztek be «a legméltóságosabb Oltáriszentséggel és örök lámpával az oltár előtt». Jól tudta szentünk, hogy az Úr Jézus bevonulását követni fogja a kibékülés, megnyugvás és végül emberietlen sorsuk javítása. Így is történt. Mindent az Oltáriszentség nevében és erejével végzett. Munkáján rajta is volt Istennek áldása.

A sok munka lassan kimerítette. Az öregséggel járó betegségek is fölléptek: lábai megdagadtak és kifeléyesedtek. Lábaik járni nem tudott. Mindez azonban nem akadályozhatta meg abban, hogy Urát, Mesterét naponta föl ne keresse. Mankók segítségével ment a kápolnába, hol minden nap megáldozott. Nemsokára a mankók is elviselhetetlenek lettek. Ekkor írta fájdalmasan: «Elég jól érzem magamat, csak lábaim nincsenek rendjén; miattuk *szent misét sem mondhatok* s folytonos ülésre vagyok kényszerítve». Lassankint közelgett a halál, mely megszabadította szenvedéseitől és a szentek s angyalok seregeivel szemtől szembe üdvözölhette Axi, kit életében a szentségi színek alatt is olyan mélységes hódolattal imádozott, «mintha a föld mélyéig akart volna aláz-

életnek, melynek főtörvénye a szeretet, szintén nem lehet melegséget eldisputálni. Minden erényben megtalálom e tulajdonságot, nincs erény szeretet nélkül, mert e nélkül találunk színjátékot, amely után taps jár, de igazi krisztusi törekvéseket nem. Az erényhősök nem az élet komédiásai, mint ahogy mostanában sokan felfogják. A lelket evangéliumi melegségre nevelni, nagy fáradság, szép életprogram. Az evangélium világa Krisztusból táplálkozik. Az ember világa is csak emberből nőhet ki s ugyancsak ember lehet a fentartója; az emberi művelődés megindítója s továbbítója az ember volt; a növényvilág életét a növény maga tartja fenn, a természet mindegyik köre zárt, Isten világa is határozott, mert alanyai, az emberek határozottak. Az ember bányákat nyit s felkotorja gyenge kezeivel a föld elrejtettségét, kastélyokat, palotákat tervez és emel ésszel és malteros kanállal, de az égből s Isten világából, ha repülőgépe is van, semmit sem tud hozzá hozni; amennyi onnan felülről csurog jószántából, Isten adománya folytán, annyi van köztünk. Lehetnek az ember előtt nehéz feladatok, de ezek az evangélium világát közelebb nem hozzák. Az óvilágoknak is volt nagy eszmeköre, sok terve, töménytelen befejezett alkotása, azonban Krisztus képét előhozni nem tudta. A Krisztus-kép felülről jött önként, az örök Isten szabad elhatározásából. Ha kezdése nem volt emberi, a folytatása sem lesz az, hanem természet szerint isteni erő hordozza. Az Isten ereje nem eshet le eső alakjában, úgy csak a természet ereje jöhet a földre, de hogy erő s valami oly hatása van, mint a virágra szálló cseppeknek, azt mutatja az emberiség fohásza, amely harmatért esedezik. Igaz, Krisztus a lélek harmata is, az Ő világa a hajnal világa és nem az éjszakáé.

Az ember lelkét csak érzéssel és eszmével lehet táplálni, e módokat kellett Krisztusnak is választania. Ki is választotta az érzések közül a legerősebbet, a szeretetet, az eszmék közül a legfenségesebbet, az Istent, e kettőt kapcsolta össze. Semmiféle eszme fenn nem tarthatja magát érzés nélkül, hisz ez az erő, mely élteti és semmiféle érzés tartós nem lehet eszme nélkül, mert különben pillanatok lüktetése, nem pedig ezredéveket és milliókat mozgó tényező. Az Isten, mint legfenségesebb eszme, fény-sugár, ezért van az evangéliumban akkora világosság; a szeretet, mint a legtüzesebb érzés, melegség, azért az evangélium melegénél még senki sem dermedt meg, hanem a dermedtek is új életre keltek. Így az ember egész világának megvan az evangéliumban a tárgya. Szív és ész egyenlő az emberrel, Krisztus mindakettőre tekintett, mikor halhatatlan művét, az Isten világát közénk hozta, mert, ha csak a szívet foglalta volna le, az eszünk máshol keresett volna kielégülést, ha csak eszünket foglalja le, a szív szakadt volna el tőle.

Az evangélium világa felülről jött, azért bárhol megtelepszik, ezen

világ színeit, formáját hozza létre. A világ, amennyiben bűn, szenved és megtörik alatta, amennyiben munkásság, haladás, nemesség, előre jut. Az egész természet szolgálatába állt, hogy Isten hatalmát kifejezze, de igazában az evangéliumnak csak az emberhez van küldetése. Krisztus világa lelki világ, azért lelket keres, amit csak az embernél talál meg. Munkássága ebből kifolyólag nem ad repülőgépet az ember alá, hanem művészetét a lélekbe állítja bele. Ennek ad alázatosságot, emberszeretetet, tisztas érzületet, engedelmisséget, sok-sok türelmet, mindez kincs és érték s megadásához mennyei leszállás kellett. Ereje nagy, mert a világ érzéseit és hatásait ketté tudja szakítani. Minden világkialakulás nagy küzdelem, izzadáson munkálkodást igényel. A városok míg megépülnek, sok követ kell egymás hátára rakni, a folyók medrének szabályozásához sok lapát földet kell fölhányani, a vasutak lerakásakor sokszor hajolt az ember dereka, az evangéliumi világ sem jön fáradság nélkül, minden erény a léleknek mély küzdelmeit igényli. A bűnnek nagy folyói, a gonosz érzések szabályozatlanok a természet emberében, a mederbeszorítás sok fáradságot igényel. Az evangélium világa a belső ember fejlődésének környezete, megismerése által a lélek erői új irányban indulhatnak; míg el nem jött, ez irányok mint erős lüktető vágyak éltek, melyek hatalmasak voltak az ég megnyitására, de hogy az ember megindulhasson, szüksége volt e leszállásra és megindításra. Mint az ember, kinek szeme be van kötve, füle be van dugva, vagy lába bilincsbe verve, érzi a vágyat a látásra, a hallásra, a járásra, így a megkötött emberiség is szívének, lelkének megfelelőbb életre vágyakozott, melyet bármennyit dolgozott, a földből kikapálni és szántani, a vasból kikovácsolni, a tudományokból kitanulni nem tudott. Ezért kellett egy felsőbb leereszkedés, mely az ember világgal egyesült s létrehozta az Isten új teremtményét: a keresztény embert. Az evangélium világa így tehát nincs messze, hanem a lehető legközelebb van magában az emberben, itt van említett fénye és melegsége, itt is indul munkálkodásra, itt termeli virágait.

Egész berendezettsége a léleknek szól, azért teljesen az emberé. Az egész nagy természetnek, amely körülöttünk van, nincs evangéliuma, legfeljebb az, hogy rendeltetésének megfelelően, a virág, hogy bimbózzék, a kő, hogy keményedjék, a felhő, hogy eső legyen; az ember azonban kivétel, annak van a természetén kívül egy külön beállított világa: Krisztus világa. E világ szépségét csak azok ismerik, akik bírják. Krisztusnak nem volt küldetése a virághoz, legfeljebb úgy, hogy kihulló vére rácsurogjon, nem a sziklához, hacsak úgy nem, hogy halálakor szét-
hasadjon, de az emberhez nagy küldetése volt, nemcsak úgy, hogy keresztre feszítse, hanem e keresztből legyen neki élete. Így az evangélium világa az ember világa lett.

SZERÁBI ÉNEK

Palestrina dallamához. («O quam amabilis...»)

Citokzatos Ualó...	Nincs ének s költemény	Lelkünk eledete
Óh Urunk Jézus!	Szebb nálad — Jézus.	Szentséges Jézus,
Rejtelmes Jézus:	Főnséges Jézus!	Óh drága Jézus!
Ember, s — mindenható,	Neved hadd' zengjem én,	Ég kincsével tele
Felséges Jézus!	Jóságos Jézus!	Oltárod, Jézus:
Uégesben — Uégtelen...	Belsőled búverő	Szívünk a lakhelyed,
Te, édes Istenem!	Uarázsa tör elő,	Élünk s halunk veled!
Óh Krisztus Jézus,	S meghódít, Jézus:	Imádunk, Jézus,
Óh kegyes Jézus!	Te bírij, óh Jézus!	Óh kegyes Jézus!
—		
Isten örök Fia,	Óh lelkek Pásztora,	Óh élők s holtakat
S Igéje Jézus,	S királya, Jézus,	Itélő Jézus,
Megváltó Jézus!	Hatalmas Jézus!	Kegyelmes Jézus!
Rád kellett várnia	Egységünk oszlopa,	Nálad üdv s kárhozat,
Népeknek Jézus:	Óh kegyes Jézus!	Irgalmas Jézus!
Sok próféta s király	Te tér s idő felett	Ha éltünk alkonya
Meglátni hön kíván,	Kormányzasz lelkeket:	Jön: üdvünk záloga
S nem látott... Jézus:	Csodálunk, Jézus!	Egy édes Jézus,
Mienk vagy Jézus!	Hiszünk, óh Jézus!	Irgalmas Jézus!

Örök tavasz helyén	Egy lelkünk édene,
Szépséges Jézus,	És drága mindene,
Óh édes Jézus!	Szerelmes Jézus,
Az angyalok őtén	Mennyédes Jézus!...
— Óh drága Jézus —	

A keresztény szymbolika.

I.

PÁZMÁNY PÉTER mondása: «A természet nyitott könyv, melyből Isten nagysága olvasható ki» — annyit jelent, hogy Isten bölcsesége, hatalma, jósága, szeretete, egy szóval tulajdonságai elszórt sugarak gyanánt rejlenek a természet különféle tökéletességeiben; s megfordítva: a teremtett dolgok, a növényvilág, az állatország, az egész teremtett világ tükröképe a teremtő, az alkotó Isten kiválóságainak. Igen természetes tehát, ha az érzékelés után törekvő embernek Isten tulajdonságait a látható világ tökéletességeivel jelképezzük. Ezt az ábrázolási módot csak ki kell terjeszteni s általában véve a gondolatot, az eszmét, a lelki tulajdonságot, elvont dolgot, az erényt látható természeti dologgal, lényvel jelképezni és készen van a *szymbolika*.

A vallásban maga a kinyilatkoztatás ad jogot a szymbolika használatára. A Szentírás első lapjai szerint a bűnre csábító ördög kígyó képében jelenik meg összüleinknek; Noé áldozata után a kiengesztelt Isten jóságát a szivárvány jelzi; a Sinai hegyen a törvényt adó Istennek hatalmát villámlás és mennydörgés fejezi ki stb.

A kereszténység a szymbolikát teljes erejével igyekszik kiaknázni hivatásának teljesítésében. Folyik ez a megváltás tanának egész műveltárból. A bűnbeesés nemcsak a lelket dönti romlásba, hanem az egész teremtett világra, mely ezután «töviseket és bojtortjásokat terem» (I. Móz. 3, 18), terjeszti ki káros hatását; mikor tehát most arról van szó, hogy a bűnös lélek megváltassék, akkor is az egész természetnek közre kell működnie, az egész természetnek a megváltás szolgálatába kell állnia, az egész teremtett világnak is fel kell magasztosulnia, meg kell nemesednie a lélekmentés és Isten dicsőségének művében. Ehhez hozzájárultak még a kereszténység első századainak üldözései, amikor a keresztények féltették igazságaikat s féltették őket a pogányok profanizálásától. Igen alkalmasnak kínálkozott tehát hitelveiket szymbolumokkal jelképezni, amelyeket csak a beavatottak értettek. Így ábrázolták Krisztust hallal, báránnyal, a lelket galambbal; ha Krisztus megváltói halálát akarták a hívek eszébe juttatni, a bárány mellé pálmaágot rajzoltak stb. A katakombák gyönyörű keresztény művészete nagyobb részét szymbolumos művészet, mely nemcsak akkor állította a hívek szeme elé a mi Urunk tanait, hanem manapság is kiásva, felfedezve beszédes bizonyítékai annak, hogy a katolikus egyház ma is úgy tanítja és értelmezi Krisztus tanítását, mint az ősegyház. Ime, egy adat a szymbolika mérhetetlen fontosságához!

Mikor az egyház három század véres üldözései után végre megnyerte a teljes szabadságát s a katakombák rejtekeiből bevonulhatott a Konstantin császártól emelt, hatalmas bazilikákba, akkor nem lévén már szükség a «disciplina arcana»-ra, a hitigazságok és vallási értékek rejtegetésére, a szymbolika kissé veszített jelentőségéből s sok ábrázolási mód feledésbe ment.

De a középkor nagy csodatemplomain ismét rendkívüli gazdagságban látjuk a szymbolikát alkalmazva. Gondoljunk csak a gót templomok állatfiguráira, növénydíszekre és fölötté gazdag üvegfestészetére! A komolynak nevezett gótikát ez a szymbolumos ornamentika avatja diadalmas himnusszá, teszi minden ízében a mélységes hit és elmerülés élénk tolmácsává. Hatása alól még a tornyok keresztje sem vonhatta ki magát, amikor virágkehely alakot nyert.

A renaissance és a lendületben és érzésgazdagságban legbeszédebb barocképítészet sem dolgozik szymbolika nélkül. Ezt természetes-

nek találjuk. Mert ha az őskereszténység az üldözések hatása alatt részben kényszerből is szerette a szymbolikát, ez mítsem von le a szymbolika belső értékéből, amellyel a legelvontabb igazságot, eszményi erényt és a legmélysegebb érzést tudja elének állítani, megszerettetni és belénk plántálni. A szymbolum táplálja s felemeli a hívő szemlélőt, megihletti az alkotóművészt, beszédessé teszi a templomot és a liturgiát. Sőt bátran el lehet mondani, hogy a mély hit és bensőség különösen vonzódik a szymbolumokhoz. A hitben gazdag korok és szívek templomaiban sok a szymbolika, ahová pedig több pogány és nagyvilági hatás folyt be — mint a renaissance-nál és barocknál — ott kevesbedik. Valójában összenőtt a szymbolika hitelveinkkel, úgy, hogy mikor a protestantizmus sok hitvet eldobott, eldobta a szymbolikát is és amilyen pajtastylusban épültek templomai külsőleg, olyan ridegek, érzéstelenek, kifejezéstelenek és némák maradtak belülről. Azért bátran azt irhattuk volna címül soraink élére: Katholikus szymbolika.

Gazdag, tere és igazán gyönyörűséges alkalmazása volt mindig és van manapság is a szymbolikának a *szentek ábrázolásánál*. Stereotip jelek alakultak ki, melyek egy pillanat alatt megértetik a szemlélővel, hogy mi az illető szent főerénye, legjellemzőbb lelki nagysága. Ismerjük őket: Szűz mellett a lilium, vértanúnál a pálma, szent Péternél a kulcsok, Pálnál a kard stb. Sőt némelyik jelvény olyan önállóságra tett szert, hogy már melléje sem rajzolják a szentnek az alakját. Ilyenek a négy evangélista jelvényei: Ifjú ember (Máté), oroslán (Márk), áldozati állat (Lukács) és sas (János), melyeket gyakran láthatunk egymagukban a szószéken alkalmazva.

Azonban a szymbolika aranybányája, legkedvesebb s harmonikusabb talaja, valóságos melegágya a *legméltóságosabb Oltáriszentség*.

Dr. Tiefenthaler József.

(Folytatjuk.)

Tevékeny hitélet és szent áldozás.

HA A DÍSZES oltár trónusán mozdulatlanul álló legméltóságosabb Szentségre vetem tekintetemet, hívő lelkem a külszín alatt Krisztust, az élő Isten Fiát fődözi fel, ki magáról mondá: «Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szállottam alá», (Ján. 6., 51.) Igen itt jelen van Ő, az Élet, ki azt is mondotta: «Ha nem eszitek az ember fia, testét és nem isszátok az ő véré, nem leszen élet tibennetek», (Ján. 6., 54.) S látom a hívek sokaságát, kik élni, krisztusi életet élni akarnak, tehát sietnek ál-

dozni. Ott látom a kis gyermeket, ki örömmel várja az élet újabb pillanatait s folyton jobbat remél, ugyancsak ott, az áldozók közt látom az öreget, ki az élet átélt nehéz órái után az örök élet adóját várja már vigasztul szívébe, várja, mert

«Ott van az élet,
Hol nincsen a szívnek fájdalma, keserve,
S megnyugszik a lélek».

A kettő közt pedig ott lérdel a szentély rácszatánál sokféle életű ember. Belátunk-e lelkiükbe? Teljesen csak a mindentudó Isten ismeri őket, mégis mivel velük nemcsak az áldozó asztalnál találkozunk, előttünk sem egészen ismeretlenek. Vannak közöttük, kiken még társalgás közt is észreveheted, hogy ők az imádság ájtatos lelkei; vannak, kiket baj, szenvedés nem tör le, kitartóvá tette őket, táplálta és erősítette az élet kenyere; vannak olyanok is, kik lelkesek, nagy buzgalommal törekednek mindig jót és jobbat cselekedni. Akadnak olyanok is, kik kezdenek elfáradni s a fáradt lélek végig járja minden nap a maga szűk keretű körét, ki nem mozdul a megszokottságból. Tapasztalhatjuk még azt is, hogy némelyek dolgoznak, tesznek, buzgók akarnak lenni, de nehezen tudnak kibontakozni a körülményektől, nehezen ébrednek arra az öntudatra, hogy ők a körülmények rabjai.

Mindezek a hívők lehajtott fővel kérik az élet Mesterét, alakítsa bennük az igaz keresztény életet, mely tökéletesebb lesz, hogy hasonló legyen a mennyei Atyához. Buzgó imádságukra, meiyet az Úr vételekor s a hálaadást követő kérésükben terjesztenek. Az elé, akit szívébe fogadtak, a kegyes Tanító- és Segítő vezető és alakítja szívéket az Ő szentséges Szíve szerint. A kegyelem kútforrása kegyelmeinek bőségével árasztja el őket.

Mindemellett azonban fontos és elkerülhetetlenül szükséges, hogy együtt akarjunk munkálkodni az isteni Mesterrel. Tágranyilt lelkeszemeivel észreveszi a kontemplatív lélek, felismeri az elmélkedő ember, hol és hogyan lehet és kell neki is lelki hasznára valamit tennie. A hidegebb és lanyhább is az isteni Jóság szeretetének forrásától fölmelegszik, sőt jóakarattal, a szeretet viszonzásával izzóvá válhatik; mint a tüzes vas melegét átveszi a langyosabb is, úgy a szeretetet is megérzi a reagáló lélek.

A megkezdett lelki átalakításnak, a fellobbanó lelkesedésnek útját állja sokszor a megszokottság. A lelki átalakulás munkával jár, az elhátározásokat tettek kell követnie, a kényelemszeretet pedig kerüli az újabb vállalkozást, csak a régi csapásokon szeret maradni. Ezért jár sok szent áldozás kevés haszonnal. Hálaadás után kérjük is az Urat, hogy segítsen meg bennünket abban, amit ezentúl különösen meg akarunk

tenni; mikor pedig a cselekvésre kerülne a sor, nagy baj, ha magunk meg sem kíséreljük az elhatározott jót megkezdeni csak azért, mert nehezünkre esik, vagy nem is szoktuk a szokatlant megtenni. Talán sokszor bántja a legszentebb, legtisztább Bárány vételekor az áldozót, hogy **a szennyes, szívet-lelket mocskoló sajtót pártolta** — elhatározza magát, hogy **ezentúl** ezt nem teszi, de a szokás hatalmánál fogva megint csak **túri, olvassa** pártolja azt.

A bennünket körülvevő körülmények könnyen befolyásolják akaratunkat, ami nagyrészt onnan ered, hogy gondolatainkat, világnézetünket hozzászabjuk ahhoz a kis körhöz, melyben mindennap élünk s azt hisszük, hogy szűkkeretű kis világunkon kívül nincs más eszme számunkra, nincs tehát, mit keressünk. Van-e hatalmasabb eszköz e korlátok szétzúzására, az emberi szabadság, e legszebb isteni adomány békőinak feltörésére, mint épen az Eucharistia. Isten jön hozzám a szent áldozáskor, az egyszerű külszínnek alatt a végtelen, korlátlan, független Úr, ki azért száll hozzám, hogy kiszabadítson, fölemeljen kislelkűségemből. Ha rá-gondolok, ki van bennem a szent áldozás után, eszembe jut tanítása, evangéliuma, fölismerem eszméit, terveit, parancsait. Ő hatalmas, segít, hogy még jobban behatoljak a legszebb, magasztos gondolatokba; de — s ez a fő: Vele kell tanácskoznom, hogy mi célszerű, mi valósítható meg az én életemben; — mit cselekedjem Uram? Ha beláttam, mit kell tennem, kérem erőt, kegyelmedet, hogy a te eszméidet, terveidet megtegyem. Látom azt a sok áldozót, akik anyagi javakkal bővelkednek, megjelennek az Úr asztalánál, hogy a lelki javakat, a kegyelmeket is megnyerjék, de sokszor kiérzem szűkkeblűségüket, nem dolgoznak a szent áldozás után az Úrral együtt, nem tesznek terveit szerint. Látom, hogy anyagi javaikat továbbra sem bocsájtják rendelkezésére az Úr nagy gondolatainak; adományt adnak, hogy ne mondja róluk senki, hogy nem adnak, — de azt is célszerűtlenül, inkább ötlepszerűen. Emellett a katolikus intézmények sajnálatraméltó szegénységben tengődnek. Óh, Krisztus! tanítsd meg őket bőlesen cselekedni, krisztusi gondolatokkal felt életet élni.

Az életünk tökéletesítésére a szent elmélkedésben nyerünk gondolatokat, ébresztünk jó indulatokat, indítjuk akaratunkat; de az Oltáriszentség vételével, mikor az Élet kenyerét vesszük magunkhoz, kell, hogy Krisztus nagy gondolatait, terveit a mi életünkbe, a gyakorlati tevékeny hitéletbe bevigyük. Így lesz az Eucharistia nemcsak reményünk és vigaszunk, hanem életünk és örömünk.

Knapp Nándor.

IRODALOM

Coram Sanctissimo. Elmélkedések a valóságos isteni jelenlét felett, az oltárszekrény előtt. Irta Mother Mary Loyola. Angolból fordította özv. báró Vay Dénesné. 118 oldal. Budapest, 1916. Ára 1'60 K.

Mary Loyola anyja neve ismerős az eucharisticus irodalomban. Szébbnél szebb áldozási elmélkedéseket írt, melyeket franciára is lefordítottak (L'accueil. Méditations eucharistiques. Paris, 1911. 388 oldal). A szentírási gondolatok, evangéliumi részletek gazdag keretében vezeti a lelket az Élet forrásához. Igazi eucharisticus tankönyv. Nagy köszönet Vay Dénesné bárónénak, hogy Mary Loyola anyja új könyvét, ezeket a csodás elmélkedéseket oly szép fordításban, gördülékeny stílusban nyújtja. Fordítása olyan tökéletes és a gondolatok magyarra átültetése annyira sikerült, hogy észre sem vesszük, hogy nem az eredetit olvassuk. Az Oltáriszentség mélyes szerete hatja át az elmélkedéseket, melyek sok oktatást is nyújtanak. A buzgó lélek szerete új szárnyalást kap, a tudatlan lélek bőséges tanítást, a közömbös lélek új lendületet. Tűz, szeretetlángolás, hitvallás. Minden kéz nyúljon e szép könyvecske után. *Dr. Weber Pál.*

Vak katona álma. Neró barátnője. Ifjúsági színművek. Irta: Szentmihályi József. Ára 1 korona. A szerző ezen újabb két ifjúsági darabján is áteszillog az ifjúságnak és a lelkes, tiszta kereszténységnek szerete. Szép magyar stílusban, keresetlen és kerek formában tárja elénk mondanivalóját. Pedig sokat mond. Főleg az első darabban alig van jelenet, ahol ne oktatna, meg ne pendítene egy új eszmét, ne ostorozna valamely társadalmi betegséget. Felvonulnak előttünk a pálinka, a szocializmus, a pipereskedés, a jó és rossz újságok; az asszonyi hűtlenség rút-sága; a mozi és a rossz darabok; a léha és cifrázkodó, hiú és lusta, szülőket nem tisztelő, manikűrözött kezüket munkától féltő leányok. Az egészen átszövődik a rokkant katona újraéledése, ki megtalálja helyét az életben s az egyház és társadalom hasznos tagja lesz. — A másik darab eseménye Neró császár, a nagy üldözés idejében történik. Az első keresztények erős és szerető ragaszkodása Krisztushoz bizonyára fel-emelő hatással lesz az olvasó- vagy nézőközönségre. A 76. oldalon azonban van egy téves szó: «vérnélküli» helyett «vérontásnélküli» irandó. — E két szindarabot melegen és szeretettel ajánljuk nemcsak az ifjúságnak előadásra, hanem mindenkinek olvasásra, hogy az itt hangoztatott eszmék mindnyájunké legyenek. Kapható a Megváltóról nevezett kedves nővéreknél, Érsekújvár, Símor-intézet. F. J.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti Országos központ.

Január 14-én az Oltáregyesület közös istentisztelete: 8 órakor szentmise közös szentáldozással; d. u. 1/46-kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

Január 15-én választmányi ülés d. u. 4 órakor.

Január 22-én terjesztőnöi ülés d. u. 4 órakor.

Január 21-től 28-ig engesztelő kilenced az Örökimádás-templomban: minden nap 9 órakor szentmise énekkel, d. u. 1/46-kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás. Tartja egy Jézustársasági Atya.

Lelkigyakorlatok február és március hónapokban: febr. 4-től 11-ig este 8 órakor a Szt. Anna kongregáció, febr. 21-től 25-ig az Oltáregyesület választmánya és a Keresztény Anyák kongregációja.

Febr. 28-tól márc. 4-ig a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja.

Márc. 8-tól 11-ig a Hét fájdalmu Szűz kongregációja.

Márc. 15-től 18-ig a Virgo Reparatrix kongregáció III. csoportja.

Márc. 18-tól 25-ig este 8 órakor az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai az Örökimádás-templomban.

Választmányi ülés.

A budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya dec. hó 11-én tartotta havi választmányi

ülését. Jelen voltak: dr. Mészáros János udvari plébános, ügyvezető-igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a Mária-Reparatrix zárda főnöknője, mint társelnöknő Kiss Aladárné alelnöknő, a zárdatitkár, mint jegyzőkönyvvezető, herceg Hohenlohe Klodvigné, Kócsy Jánosné, Felmayer Vilma v. t. és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

A választmányi ülés Istenben elhunyt apostoli királyunk kegyeletes emlékezetével vette kezdetét.

Elnöklő ügyvezető-igazgató emlékeztetésében ezeket mondotta: Osztottunk az országos gyászban, templomunkban ünnepélyes requiemek tartattak, kell azonban, hogy jegyzőkönyvünkben is nyoma legyen ama kegyeletnek, mellyel az Oltáregyesület elhunyt apostoli királyunk iránt viseltetett. Hálával kell leborulnunk az isteni Gondviselés előtt, mely Őt királlyá tette és atyánkká és vezérünké kiszemelte. Az Ő életében és uralkodásában nem lehet Isten áldását nem látnunk.

Szellemi erejének hosszú élete fogytáig birtokában maradt és utolsó óráiban is klasszikus példáját szolgáltatta a munkásságnak és kötelességtudásnak. Utolsó szavai ezek voltak: Holnap félnégykor felkelek.

A sorscsapásokat hitből táplálkozó csodálatos lelki erővel és energiával viselte el. Hittel és nagy

lelki örömmel járult betegágyán a szentségekhez.

Az Örökimádás-templomhoz maradó emlékek fűzik. A templom nagy márványoltára az Ő fejedelmi ajándéka. A Reparatrix-zárda kertjét udvari kertésze tervezte. Hálánk és áldó imádságunk kísérik Őt az örökkévalóságba. Emléke e falak közt élni fog mindenkoron.

A választmány az emlékbeszédet jegyzőkönyvbe véteti.

Ügyvezető igazgató üdvözli a választmányi tagok sorában herceg Hohenlohe Klodvignét — és Kócsy Jánosné úrnőt arra kéri, viseltesék a budapesti központi Oltáregyesület iránt azzal a hajlandósággal és szeretettel, melyet évek során a beszercebányai Oltáregyesület iránt tanusított.

Dr. Mészáros János javasolja, tegyen a választmány az Oltáregyesület munkásságáról félévenként, nevezetesen januárban és júniusban Őeminenciájának jelentést, az Oltáregyesület háborús tevékenységéről pedig az elmúlt két esztendőről összefoglaló jelentésben számoljon be. A választmány e javaslatot magáévá teszi.

A bazár dec. hó 4-től 10-ig maradt nyitva; a bazár jövedelme 5500 koronát tesz ki.

Egy katona az olasz harctérről Örökimádás-imakönyvet kért. A választmány tagjai egymás közt gyűjtést rendeztek és az imakönyv ára egy-kettőre a zöld asztalon feküdt.

A nagyméltóságú püspöki kar az Örökimádás és Jézusom Örömmö

lapokat az egyházmegyei körlevelekben készséggel ajánlotta.

Albrecht kir. herceg a központi Oltáregyesületnek 400 koronát adományozott, ami hódolatteljes köszönettel vétetik tudomásul.

Elnöklő ügyvezető igazgató bemutatja az engesztelő kilenced programját és a lelki gyakorlatok sorrendjét. A tárgysorozat ezzel kimerítettén, az ülés véget ért.

Bazár.

Hetek óta lázas készülődés előzte meg a budapesti országos központi Oltáregyesület jótékony célú karácsonyi vásárját. A bazár anyaga az Oltáregyesület házának földszintjén, a folyosón és nagyteremben nyert elhelyezést. A bazár nagy érdeklődés között december 4-én nyílt meg és nagy közönséget vonzott az oltáregyleti ház falai közé. Az érdeklődés december 8-án és 10-én a maximumra emelkedett. És a közönség a csillogó játékszerek, kegytárgyak, ruhák, mikulás- és karácsonyi ajándékok bájos kaleidoszkopjában nem csupán gyönyörködött, hanem előszeretettel vásárolt is. Mindenki érezte, hogy tiszteletreméltó hazafias törekvéseket támogat, amidőn vásárol. A bazár jövedelme 5500 K-t tesz ki.

A Mária-Reparatrix-zárda az invenciózus rendezésben, az úrasszonyok és úrleányok az elárusításban önmagukat multák felül.

Az elárusításban segítettek: özv. örgróf Pallavicini Edéné, báró Révay Simonné, Reiner Irma úrnő,

bála, Gregoretz Mária — Budapest, Gompertzné Mária — Muzsla, Gefiny Istvánné — Budapest, Horváth Györgyné — Nagytárkány, Hermann Terézia, Horváth Ilona, Horváth Anna — Lendvavásárhely, Hegedüs László — Szajol, Hanke Terézia — Budapest, Kiss Katalin — Mátraderecske, Kesó Erzsébet — Pobedény, Krecsó Mihály — Pessse, Kovacs Magdolna — Lendvavásárhely, Kamasz Lázár Anna — Alsólegénd, Kucsera Valencsát Mária — Bozok, Kamasz Mátyás — Litva, Koperniczki Lajos — Felsősipek, Kruszsits István — Ungad, Kun Mihály — Kurittyanka, Krízsán István — Romhány, Koder Erzsébet — Rakamaz, Korzenszky Antal, Künsztner Jánosné — Budapest, Laczi Katalin — Lendvavásárhely, Lajkó Balázs — Szajol, Nikolovics Katalin — Pobedény, Mítosinka Erzsébet — Pobedény, Matejkin Márton — Litvár, Monis-Seben Katalin — Ungad, Molnár Mária — Tarnaméra, Mizerák Erzsébet — Dövény, Molnár György — Békéscsaba, Máté Rozália — Etes, Mohol András — Rakamaz, Szolcsanszky J., Szolcsanszky István — Malonya, Nagy Péter — Budapest, Oratics Anna — Bares, Patak Zsuzsanna — Felsőnyárad, Partizer Vilma — Rakamaz, Pográn János — Pobedény, Peczeli József, Peczeli Katalin — Lendvavásárhely, Pasziczky Mónika — Gyöngyöspatak, Polonyi Károlyné, Posch Istvánné — Budapest, Ribár Karolin — Budapest, Ritlop Mária — Lendvavásárhely, Szegess János — Pobedény, Soos Károly, Szami Mária, Strényi Mária — Lendvavásárhely, Sütöt Erzsébet — Egercsehi, Seben György — Ungad, Szedmák Dianisz Katalin — Bozók, Spitz Teréz — Budapest, Sülle Terézia — Bussa, Szarka Erzsébet — Ó-Pécska, Sirkó Borbála — Ságújfalu, Szakács Piroska — Karancság, Szabó Teréz, Schekel Terézia — Németújvár, Szokács Kendelin — Budapest, Koncsel Péter, Vodny Mihály, Belka Imre, Belka Lőrinc — Szelepesény, Turszky Maria — Vámosmikola, Torma József, Torma István, Tömö Terézia, Técsér Borbála, Torma Rozália, Torma Verona — Lendvavásárhely, Tóth Erzsébet — Gyöngyöspatak, Tusek Mária — Barcs, Tyukody Ferenc — Rakamaz, Vidra József — Vámosmikola, Urbán Jáános — Bessóc, Varga Pál — Lendvavásárhely, Várkonyi Rozál, Veress Anna — Újfehértó, Vér Ilona, Vormündl Ferenc — Budapest, Zám Rozália — Parád, Kovács Berta, Klemár Szludenyi Dóra, Záborszky József, Kutyka Uhrin Franciska, Kramár István, Szénássy György — Zsitvaújfalu, Bosnyák Erzsébet — Rónaszék, Glocker Nándor — Budapest, Jurics Mária — Szentmiklós, Juhász Julianna — Tarnaméra, özv. Szlávik Józsefné — Budapest, özv. Schmiedt Lászlóné — Budapest, Zwirner Ferencné — Budapest.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Igazgató: Kánter Károly prelátnak, apát-kanonok Esztergom; Ügyvezető igazgató: dr. Mészáros János cs. és kir. udvari es várplébános; elnök: ögróf Pallavicini Edéné, I. kerület, Vár, Verböczy-u. 23. szám alatt; társelnök: Marie de Jerusalem anya, főnök, IX., Üllői-út 75. sz.; másodelnök: Kiss Aladárné, VIII., Múzeum-körút 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; özv. Bruzer Mihályné, VIII., Kerepesi-út 28. sz.; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almássy Erzsébet grófné, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérváry

Celesztin, VIII., Rökk Szilárd-u. 22. ; Felmayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz. ; Ghiczy Ida, V., Sas-utca 11. sz. ; Győry Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz. ; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32 a ; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10. sz. ; özv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40. sz. ; báró Orosdy Fülöpne, VI., Damjanich-u. 12. ; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz. ; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom ; Szőgyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz. ; Török Hermin grófnő, Szobránc ; özv. báró Vécsey Józsefné, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz. ; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz. ; Zichy Lujza grófnő, Pécs ; Kócsy Jánosné, IX., Üllői-út 59. sz.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztőnei.

Az I. kerületben : Barcsa Andrásné, Abel Jenő-u. 13. ; Karks Malvin, Tigris-utca 2. sz. ; Lorenz Adél, Palota-tér ; Miskó Józsefné, Árpád-u. 13. sz. ; özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Casa bárónő, Uri-u. 64. sz. ; Szabó Lajosné, Fehérvári-út 16. sz. ; özv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-u. 1. sz. ; Kántor Vilma, Kántor Erzs, Pauler-u. 2. sz. ; Heckelsmüller Gizella, Kaszinó-u. 2. sz. ; Páyer Istvánné, Naphegy-u. 13. sz. ; Gálffy Gizella, Pauler-utca 11. sz.

A II. kerületben : Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23. ; Gervay Lujza Erőd-u. 4. ; dr. Jambrikovics Lászlóné, Ybl Miklós-tér 5. sz. ; Knapp Konstancia, Toldy Ferenc-u. 30. sz. ; Lutter Nándorné, Fő-u. 42. sz. ; Rosner Ferencné, Ybl Miklós-tér 2. sz. ; Balonyi Ilona, Nyúl-utca 8. sz. ; Révay Olga, II., Batthyány-u. 2. sz. ; Turossy Anna, II., Ostrom-utca 20.

A IV. kerületben : Finta Róza, Veres Pálné-u. 27. sz. ; Fischer Róza Váci-u. 67. sz. ; Hellebronth Berta, Királyi Pál-u. 4. sz. ; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz. ; Tausch Hermin, Borz-u. 1. sz.

Az V. kerületben : özv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 9. sz. ; Hámov Józsefné, Dorottya-u. 1. sz. ; Papp Jánosné, Árpád-u. 6. sz. ; Perczel Crescence, V., Vécsey-u. 5. sz.

A VI. kerületben : Kraemer Gézané, Rákóczi-út 10. sz. ; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz. ; Horváth Vilmosné, Dessewffy-utca 35.

A VII. kerületben : Harer Gyuláné, Bajza-u. 14. sz. ; Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-u. 10. sz. ; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53. sz. ; Steiner Mártonné, Egressy-út 96. sz. ; Peterdy Alice, Király-u. 102. sz.

A VIII. kerületben : báró Barkóczy Ilona, Sándor-u. 27. sz. ; özv. Bányai Miklósné, József-u. 20. sz. ; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-u. 24. sz. ; özv. Goszthonyi Kálmánné, József-u. 63. sz. ; Hermann Lászlóné, Német-u. 37. sz. ; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-u. 22. sz. ; Holzschuh Lajosné, Baross-u. 59. sz. ; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz. ; Kvassay Jenőné, Rökk Szilárd-utca 41. sz. ; özv. Lafrankó Károlyné, Mária-u. 21. sz. ; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28. sz. ; Rózsay Valéria, Sándor-u. 23. sz. ; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 16. sz. ; özv. Stiepek Pálné, Jászmin-u. 9. sz. ; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-u. 11. sz. ; Haász Emilia, Váci-u. 79. sz. ; gróf Zichy Livia Klára, Scitovszky-tér 2. sz. ; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz. ; Várady Elekné, Szigony-utca 16. sz. ; Szilágyi Lajosné, Orczy-út 10. sz., Molnár Györgyné, József-u. 23. sz. ; Kormuth Gizella, Rákóczi-út 4—5.

A IX. kerületben: Cseley Józsefné, Üllői-út 79. sz.; Kemenes Jánosné, Mester-u. 3. sz.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15. sz.; Pesthy Árpádné, Bakács-u. 8. sz.; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz.; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz.; Rumpler Gézánné, Üllői-út 85. sz.; özv. Marchan Jánosné, Ranolder-u. 23. sz.; Hofer Ferencné, IX., Üllői-út, 101. sz.; báró Révay Simonné, Rákos-utca 5.; özv. Weisz Gyuláné, Üllői-út 101.

A X. kerületben: Herfort Irén, Füzér-u. 34. sz.; Mitskó Ferencné, Szapáry-utca 34. sz.; Loewel Matild, X., Ónody-u. 5. sz.

TARTALOM: IV. Károly. — *Pázmándi*: Az új év hajnalán. — *Dr. Wéber Pál*: 1617. január 25.—1917. január 25. — *Husvéth József*: Az evangélium világa. — Szerzői ének. — *Dr. Tiefenthaler József*: A keresztény szymbolika. — *Knapp Nándor*: Tevékeny hitélet és szent áldozás. — Irodalom. — Oltáregyleti élet. — A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület 1916. évben elhunyt tagjai. — A budapesti Központi Oltáregyesület választmányja. — A budapesti Közp. Oltáregyesület terjesztője. — Kimutatás.

Felölös szerkesztő: Horváth Rezső.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	4.—
„ „ „ egyes példány	—35
„ „ „ teljes évf. utolsó	4.—
„ „ „ „ régebbi	3.—
Oltáregyesületi Útmutató	1.80
„ „ Vezérkönyv kötve	1.—
„ „ „ füzve	—60
„ „ felvételi füzet	—06
„ „ érem cziflikvitelben	2.80
„ „ „ alumíniumból	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A.	—50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermeknek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	1.—
„ „ „ „ egyes példány	—06
Jézusom Örömmöm imakönyv bőrkötés, aranyv. pérn.	4.—
„ „ „ „ „ bőrk. aranyv.	3.50
„ „ „ „ „ vör. vág.	2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—80
Fehér. Liliom	—10
Euch. Gyer. Szöv. érem szalag nélkül	—34
„ „ „ „ „ szalaggal	—40
„ „ „ „ „ ifjak és leányoknak szalaggal	—50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonként	—04
„ „ „ „ 100 db	3.—